

saaledes at Hjælpen ikke betragtes som Fattighjælp. Naar man mener, at det vil blive en stor Byrde for Kommunen, kan jeg forsikre — men de Herrer bryder sig maasse ikke meget derom — at det ikke bliver Tilfældet. Jeg har undersøgt Sagen saa nøie jeg kan, og jeg har konfereret med den Fattiginspektør, som vi dengang havde paa Frederiksberg, og som senere er død. Han har, efter omhyggelig at have gennemgaaet Forholdene, sagt mig, at det ikke vilde blive nogen Byrde for Kommunen, der var værd at tale om. For Sygekasserne erkjendte han, at det i enkelte Tilfælde vilde blive en Byrde, men man maatte sætte Pris paa, at Forholdet blev ordnet i den Retning. — Om det 3die Forslag har den ærede Ordfører med Føie bemærket, at det ikke har været Gjenstand for Behandling i det samlede Udvalg, men at det er fremkommet i det sidste Dieblit. Det er foranlediget ved, at Udvalget i sin Helhed har stillet et Forslag, som den ærede Ordfører har gennemgaaet, om at Hjælpen fra Kassen skal være begrænset, idet det efter vor Mening ikke gaar an, som det foreslaas i Udvalget, at der ingen Grændse er sat for Lægehjælp og Hjælp til Medicin samt Hospitalsbehandling; thi det kan ingen Kasse taale. Men saa opstaar det Spørgsmaal, hvorledes skal det gaa de Medlemmer, som ikke længere kunde faae den Hjælp, som var lovet dem. Ogsaa den paatænkte Fattiglov stiller dem en ikke ubetydelig Fordel i Udsigt, naar de have været Medlemmer af en Sygekasse. Thi vi kunne dog ikke fratage dem al Hjælp, blot fordi de underskafes en langvarig Sygdom. Det er for at raade Bod paa dette Forhold, som altsaa ikke har været forhandlet, at Mindretallet i det sidste Dieblit har stillet sit Vædringsforslag. Det kan naturligvis godt ændres eller modificeres, hvis den høitærede Minister skulde have Noget at erindre derimod. Derom vil jeg forbeholde at høre mig, naar jeg har hørt den høitærede Minister udtale sig.

Endelig kommer jeg til det sidste Spørgsmaal, Vædringsforslaget under Nr. 27, som Mindretallet har stillet. Vædringsforslaget lyder saaledes:

„Til de Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, som ere over 60 Aar gamle og i de sidste 10 Aar uafbrudt have været Medlemmer, udbetales der af Statskassen ligesaa meget, som den med Sygekassen forbundne Alderdomsforsørgeskasse yder, dog ikke udover 50 Kr. aarlig“.

Det vil strax falde i Øinene, at her er et Slags Alderdomsforsørgelsesforslag, og den ærede Ordfører fremhævede jo forsaavidt

ogsaa, at det ikke hører hjemme i denne Lov. Jeg skal dertil bemærke, at efter min Mening hører Spørgsmaalet netop hjemme her. Hvad er det, vi bestræbe os for ved Sygekasseinstitutionen? Det er jo at sikke den Arbejder, som har Villie til at hidrage dertil, imod Følgerne af Sygdom, fordi han derved hindres i at arbejde og ikke kan tjene, hvad der er ham nødvendigt til Livets Op- hold. Men der er noget Andet end Sygdom, som alle Mennesker kunne komme til at lide under, og som virker paa samme Maade, det er Alderdommen. Der kommer en Tid, hvor Arbejderen med sin bedste Villie ikke er i Stand til at arbejde fuldt ud og at ernære sig, som han trænger til at blive ernæret. Derfor have, som de Herrer, der have fulgt Sygekassebevægelsen her i Landet, vide, de allerfleste Sygekasser tænkt paa, hvad der kan gjøres for deres Medlemmer, naar de blive saa gamle, at de ikke længer kunne svare deres fulde Kontingent og heller ikke bestille noget, naar de faae denne mere vedvarende Svagelighed, som forhindrer dem i fuldt ud at kunne fortjene deres Brød. Man har saa begyndt rundt omkring, i alt Fald mange Steder, tør jeg sige, at stræbe smaa Midler sammen for at se, om man ikke kan støtte de Gamle og Svagelige med dem. Derfor staar det i næsten nødvendig Forbindelse med denne Sag, thi man kan ikke tænke paa at røre ved Sygekasserne uden at tænke paa, hvad de skulle gjøre for deres Medlemmer, naar disse blive gamle. En anden Grund, i alt Fald for mig, til at bringe Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelse frem her er, at dette Spørgsmaal kan siges at være aktuelt. Der er nemlig i Thykland vedtaget en Lov i den Retning, som har overordentlig indgribende Betydning, og som vi naturligvis alle have gjort os bekjendte med. Det er naturligt, at man ogsaa her har Opmærksomheden henvendt derpaa, og den høitærede Regjering har givet et prisværdigt Exempel i saa Henseende, i det den allerede for en halv Snes Aar, eller maasse dog ikke for fuldt saa lang Tid siden, er fremkommen med et Forslag om en Alderdomsforsørgelse, som særlig skulde komme Smaaafolk til Gode. Nu vil jeg spørge, paa hvilken Maade kan man komme Smaaafolk til Hjælp ved Alderdomsforsørgelse. Man har tre Veie at gaa, som jeg her skal nævne. Man kan gaa den Veie, som man er gaaet i Thykland, Oprettelse af en tvungen Alderdomsforsørgeskasse. Der ere jo Arbejderne, Arbejdsgiverne og Staten forpligtede til at indsamle en Kapital, som, naar vedkommende Arbejder bliver 70 Aar gammel, kan give ham en Rente af 120 Reichs-